

Metamorfosis i mutacions

Còmic

Artfòbia

Guillem Cifré

Sinse ntido. Madrid, 2005

Josep Gálvez

Cada setmana, en aquest suplement de paraules que parlen sobretot de la paraula, les imatges (mudes?) d'Artfòbia s'enfronten al repte de superar la funció d'entretenir i divertir per representar un missatge propi, irònic, estrany, de vegades pertorbador, que ha anat conformant

vinyeta a vinyeta un univers independent.

Sinse ntido ha reunit les tires publicades des del 9 de novembre del 2000 fins al 25 de desembre del 2003, amb un format, qualitat de paper i acurada impressió que permeten fruit com cal d'aquestes propostes gràfiques.

El dibuix de Cifré utilitza amb netedat rotunda i tallant tant la línia com la taca sobre fons blancs i buits com una pantalla de cinema. Les imatges configurades en l'abstracció de la caricatura enuncien d'entrada la seva condició de signes per desenvolupar, després, una vida

pròpia que de vegades va més enllà de les seves referències.

A Artfòbia la funció del dibuix com a mirall deformatiu que mostra les distorsions amagades darrere les aparences es combina amb la d'espill de la mateixa imatge i de les seves funcions i propietats expressives. Per això la mutació i la metamorfosi tenen un gran protagonisme en aquest ventall d'instantànies que reflecteixen la relació contemporània entre l'home i la cultura.

I és que l'àmplia, creixent, i molt sovint manipulada varietat de propostes per co-

nèixer, interpretar i recrear la realitat, genera un camp de missatges complex que pot induir el receptor a un estat d'incertesa permanent en què habiten els personatges d'Artfòbia al costat dels monstres onírics de la raó. En aquest món la fragilitat de la silueta de l'home, sotmesa a encerclaments, agressions i mutilacions, expressa l'angoixa de la inseguretat de l'espectador i de l'emissor, que s'evidencia quan els signes es revolten contra el seu significat per establir una dinàmica oberta d'interpretacions, mutacions i metamorfosis.

La crisi de les plaques solars

Infantil i juvenil

Els caçadors del Sol

Antoni Oliver

La Galera. Barcelona, 2005

A partir de 12 anys

Andreu Sotorra

www.andreusotorra.com

No sé si els defensors de l'energia de les plaques solars han pensat mai quina una se'n muntaria amb l'invent si un dia desaparegués l'escalfor del sol. La novel·la d'Antoni Oliver (Pollença, 1968) no toca pas el tema des de l'òptica material sinó des de la lírica. I una cosa és viure en la foscor, alimentat per la poètica, i l'altra, tenir els peus gelats de tant de fred.

El cas és que, en el món imaginari de la novel·la que va obtenir l'últim premi Guillem Cifre de Colònia, un encanteri va amagar la bola de foc des de fa més de seixanta anys. Seixanta anys de foscor i fredor són un suplici. Per això, suposo, el jove Balzac, tip de tanta gelera, decideix sortir a la recerca del sol.

Sota el recurs literari del viatge iniciàtic, doncs, *Els caçadors del Sol* és una novel·la que es podria considerar d'aventures, però que el lector farà bé de no

confiar-s'hi gaire perquè l'aventura és més el ritme intern i el discurs que no pas el que hi passa. L'autor s'encaterina més amb la perfecció del llenguatge que no amb el que descriu. Un equilibri difícil que, si es desnivella, corre el risc de fer perdre l'interès del lector, que segurament té tant ganes com els protagonistes de trobar la llum.

En el camí que segueix Balzac, el jove intrèpid buscador del sol, hi ha elements del fantàstic que, ara que s'ha revifat l'obra, fan que es creï un paral·lelisme amb *Les cròniques de Nàrnia*. A *Els caçadors del Sol* hi ha, entre altres, el Bosc de Gel Blanc, un paisatge que no costa gaire d'identificar amb el món narnià de C.S. Lewis. "El Bosc de Gel Blanc era un bosc sense arbres vius. Les soques pelades tenyides de blanc s'alçaven com columnes de marbre i recordaven un gran temple deshabitada i fred", diu Oliver.

Balzac té l'ajuda, en la seva recerca, d'una guerrera de la nit, Zavriga. Tots dos, a bodes em convides, fan un viatge de descoberta personal que té també resonàncies marineres, cosa que lliga amb l'origen de l'autor, fill de pescadors, i amb una de les seves aficions: la navegació a vela.

El gat Horaci

Enric Lluch. Il·lustracions de Mercè Arànega. Edicions del Pirata. Caldes d'Estrac, 2005. A partir de 8 anys.

Un gat orgullós s'ha de desfer del seu orgull quan no li queda ni una espina de sardina per mastegar. La fama i la fortuna és la solució per trencar la mala ratxa i buscar una alternativa a la misèria amb enginy i imaginació.

Terrible, terrible

Gabriela Rubio. Il·lustracions de l'autora. Edicions Ekaré. Barcelona, 2005. A partir de 5 anys

Àlbum il·lustrat amb petites històries que tenen la característica que estan explicades en català i anglès en doble làmina. Per a primers lectors sempre que un adult els faci de teacher lector.

Desperta't, mare!

Brigitte Weninger. Traducció d'Ada Arbós. Il·lustracions de Stephanie Roehle. Altea - Grup Promotor. Barcelona, 2005

A partir de 4 anys
Àlbum il·lustrat de la sèrie de Miko. Històries quotidianes, amb qüestions per resoldre i decidir, protagonitzades per un ratolí viu com una centella.

Sentit de l'humor marcial

Freakando

M.A.S.H.

DVDs de les temporades 1 i 2
Twentieth Century Fox Home
Entertainment

Carles Santanària

El capità Pierce és un oficial mèdic destinat a un hospital de campanya mòbil durant la guerra de Corea. Malgrat els seus galons, no te cap mena d'apreci cap a la disciplina militar. Es considera un metge reclutat i la seva única missió és salvar vides. Té com a company de quiròfan i de farres el també capità McIntyre, que a més té una petita des-

til·leria de ginebra. El tinent coronel Blake és el comandant de la base i prefereix fer l'orni amb les corredisses dels seus capitans, conscient de la seva vàlua com a cirurgians. El contrapunt militarista el donen el major Burns i la seva amant, la major Mar-

garet Houlihan. Aquest és l'escenari de *M.A.S.H.*, una mítica sèrie nord-americana que ara també es pot veure en DVD. De fet, és una producció televisiva basada en una pel·lícula dirigida per Robert Altman.

Resulta envejable la irre-

verència envers l'estament militar que mostren els nord-americans. Recordem que fa un segle un irònic acudit sobre l'exèrcit espanyol publicat al setmanari *Cu-Cut!* va provocar que un grup d'oficials assaltés la seva redacció. I el que va ser més greu: el govern espanyol, monàrquic i constitucional de l'època, va aprovar la llei de les jurisdiccions, que deia que els delictes d'injúries a la pàtria serien jutjats per tribunals militars. Passats cent anys, els escriptors i ninotaires d'aquest país cal que vagin amb molt de compte a l'hora de fer conya dels uniformats. Sembla que només ens podem riure dels militars d'altres països.